

COPACUL ȘI OCHIUL DE APĂ

A fost odată un copac. Departe de mine gândul că n-ar mai fi și astăzi pădurile pline de copaci, dar îmi veți da dreptate dacă zic că, de la o vreme, poveștile cu ei s-au cam împuținat... Crescut în mijlocul unei păduri îndepărтate, copacul nostru iși oglindea coroana bogată într-un ochi de apă plin de străluciri și umbre fugare, aflat la poalele sale. Apa privea cu duioșie în sus, spre copac, copacul privea cu dragoste în jos, și cei doi se iubeau nespus. Se gândeau neîncetat unul la altul, timpul se scurgea doar între ei și nimic nu le tulbura liniștea.

— Dacă n-ai fi fost tu și umbra ta răcoroasă, soarele m-ar fi uscat de multă vreme, spunea apa.

— Și dacă n-ai fi fost tu, cu fața ta luminoasă în care să-mi răsfrâng chipul, nu m-aș fi văzut niciodată și n-aș fi știut cum înverzesc primăvara și cum mă împuținez iarna.

toată. Cu frunzele ofilite și crengile lăsate, copacul părea că este pe moarte.

— Acesta este copacul meu, dragul meu copac! a strigat norul. Trimite-mă spre el, dragă vântule, să-l pot îmbrățișa!

Vântul-de-Vest l-a împins atunci jos, tot mai jos, până când norul a atins ramurile copacului. Acolo s-a scuturat ca o ploaie și s-a scurs pe pământ, până la rădăcinile sale.

Când a simțit copacul picăturile de ploaie, și-a ridicat de îndată frunzele și ramurile, recunoscând ochiul de apă după care tânjise și care, la rândul lui, îl căutase cu atâta răbdare.

— Ai venit, în sfârșit! a strigat el cu bucurie. Nimic nu ne va mai despărți vreodata!

În dimineața următoare, când au sosit grădinarii, au găsit copacul revigorat ca prin minune, cu frunzele strălucind de sănătate. „L-a înviorat vântul rece de azi-noapte” și-au spus ei, „și pare că a și plouat, judecând după pământul umed de sub ramuri.”

Dar nu au știut și nu aveau să afle vreodata că ceea ce salvase copacul fusese răbdarea apei transformate în nor și apoi în ploaie. Ascunsă la rădăcinile sale, acolo unde nimeni nu o mai putea vedea, apa îi sporea splendoarea și îi hrănea bucuria.

CUM SĂ FACI UN MILION DE BANI DE AUR

A fost odată, în îndepărtata Asiei, un Tânăr pe care îl chama Chin Po-Wan. Numele acesta îl se potrivea ca o mănușă, și vă voi spune îndată de ce. În limba chineză, Chin înseamnă „aur”, iar familia lui avea atâtea monede și lingouri de aur, că nu le putea număra. Cu gândul că fiul lor va moșteni această avuție fabuloasă, ba chiar o va înmulți, părinții l-au numit „Po-Wan”, adică „milion”. Chin Po-Wan – un milion de bani de aur!

Încrezându-se în numele lui și în moștenirea de familie, Po-Wan era convins că va fi întotdeauna bogat, aşa încât cheltuia fără măsură. Totuși, nu cheltuia pentru sine însuși, ci doar pentru cei săraci, de suferință cărora era mereu îndurerat. Era de ajuns ca un biet cerșetor să întindă mâna, că Po-Wan î-o și umplea cu aur. Dacă auzea că o văduvă avea copiii flămânci, făcea tot ce putea ca aceștia să aibă un acoperiș deasupra capului și

mâncare pentru tot restul vieții. Po-Wan era darnic cu toți cei care erau lipsiți de nădejde și aveau nevoie de ajutor.

După o vreme, tot dăruind el aşa, s-a întâmplat ceea ce era firesc să se întâmple: uriașa lui avere s-a isprăvit, iar Po-Wan a devenit el însuși sărac. Chiar și aşa însă, a continuat să împartă puținul pe care il avea cu cei mai nevoiași decât el.

Într-o bună zi, pe când impărtea un bol de orez cu un cerșetor, a simțit o durere adâncă: acum avea atât de puține de dat! „De ce am ajuns, oare, atât de sărac tocmai eu, care port numele Un milion de bani de aur?!”, s-a întrebat el. „Nu am făcut rău nimănui și nu am cheltuit niciodată pentru mine însumi. De ce nu-i pot oferi acestui om nici măcar o porție întreagă de orez?”

Po-Wan s-a frământat cu întrebarea aceasta zile și nopți la rând, fără a izbuti să găsească un răspuns mulțumitor. Și atunci i-a venit o idee: să meargă și să o viziteze pe frumoasa Kuan Yin, zeița compasiunii și a milosteniei, despre care se spunea că știe și aude totul și le vine în ajutor oamenilor, mai ales celor care se află la mare ananghie. „Kuan Yin cunoaște atât trecutul, cât și viitorul”, s-a gândit el încrezător, „cu siguranță știe și răspunsul la întrebarea mea.”

Și a pornit Po-Wan a doua zi către Marea Sudului, acolo unde trăia Kuan Yin. A călătorit mergând pe jos, prin locuri necunoscute și pline de pericole, până a ajuns la marginea unui râu mare, cu ape adânci și învolburate, peste care nu se vedea nici urmă de pod. Si cum stătea el pe mal, întrebându-se cum va putea să treacă un râu ca acesta fără să piară, auzi în spatele lui, dinspre o stâncă, un glas puternic:

— Chin Po-Wan, dacă mergi spre Marea Sudului, ai vrea să ii pui măritei Kuan Yin o întrebare și pentru mine?

COPILUL FURAT

A fost odată ca niciodată – când, nu se știe – peste multe țări, dincolo de Marea Nordului, o femeie care a rămas văduvă la scurtă vreme după ce a adus pe lume un copil. Avea o gospodărie modestă și singura ei avere erau cele două capre și câteva găini fără de care nu s-ar fi descurcat. Ca să-și câștige pâinea, muncea cu ziua pe la casele oamenilor, după cum avea norocul să fie chemată la munca pământului, la strânsul fânului sau la culesul livezilor.

Într-una dintre zile, și-a lăsat bebelușul într-un coș, la umbra unui măr, și s-a alăturat bărbăților la cositul fânului. După ce-a cosit câteva prăjini în soarele bland al dimineții, a auzit copilul plângând de foame. S-a repezit spre el grăbită, dar cu cât se apropia mai mult, cu atât înțelegea mai bine că vocea care se auzea din coș îi era străină și nu părea deloc